Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

zo 16. júla 2015 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Voľný pohyb tovaru — Články 34 ZFEÚ až 36 ZFEÚ — Opatrenia s rovnakým účinkom — Smernica 94/11/ES — Články 3 a 5 — Úplná harmonizácia — Zákaz bránenia uvádzaniu na trh v prípade obuvi, ktorá je v súlade s ustanoveniami v oblasti označovania uvedenými v smernici 94/11 — Vnútroštátna právna úprava vyžadujúca označenie krajiny pôvodu na obale výrobkov spracovaných v cudzine, používajúcich taliansky výraz ‚pelle' — Výrobky prepustené do voľného obehu"

Vo veci C-95/14,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Tribunale di Milano (Taliansko) z 20. februára 2014 a doručený Súdnemu dvoru 27. februára 2014, ktorý súvisí s konaním:

Unione Nazionale Industria Conciaria (UNIC),

Unione Nazionale dei Consumatori di Prodotti in Pelle, Materie Concianti, Accessori e Componenti (Uni.co.pel)

proti

FS Retail,

Luna Srl,

Gatsby Srl,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory M. Ilešič, sudcovia A. Ó Caoimh, C. Toader (spravodajkyňa), E. Jarašiūnas a C. G. Fernlund,

generálna advokátka: E. Sharpston,

tajomník: L. Carrasco Marco, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 15. januára 2015,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Unione Nazionale Industria Conciaria (UNIC), v zastúpení: G. Floridia, A. Tornato, M. Mussi, A. Fratini a G. P. Geminiani, avvocati,

* Jazyk konania: taliančina.

— Unione Nazionale dei Consumatori di Prodotti in Pelle, Materie Concianti, Accessori e Componenti (Uni.co.pel), v zastúpení: G. Floridia, A. Tornato, M. Mussi, G. P. Geminiani a A. Fratini, avvocati,

— FS Retail, v zastúpení: M. Sapio, avvocato,

— Luna Srl, v zastúpení: A. Cattel a M. Concetti, avvocati,

— Gatsby Srl, v zastúpení: A. Terenzi, avvocato,

— česká vláda, v zastúpení: M. Smolek, splnomocnený zástupca,

— nemecká vláda, v zastúpení: T. Henze a J. Möller, splnomocnení zástupcovia,

— holandská vláda, v zastúpení: M. Bulterman, B. Koopman a H. Stergiou, splnomocnené zástupkyne,

— švédska vláda, v zastúpení: A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson, N. Otte Widgren, K. Sparrman, L. Swedenborg, E. Karlsson a F. Sjövall, splnomocnení zástupcovia,

— Európska komisia, v zastúpení: G. Gattinara a G. Zavvos, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 23. apríla 2015,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 34 ZFEÚ až 36 ZFEÚ, článkov 3 a 5 smernice Európskeho parlamentu a Rady 94/11/ES z 23. marca 1994 o aproximácii zákonov, iných predpisov a správnych opatrení členských štátov o označovaní materiálov používaných v hlavných zložkách obuvi určenej na predaj spotrebiteľom (Ú. v. ES L 100, s. 37; Mim. vyd. 13/013, s. 173) a článku 60 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 952/2013 z 9. októbra 2013, ktorým sa ustanovuje Colný kódex Únie (Ú. v. EÚ L 269, s. 1, ďalej len „colný kódex Únie“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Unione Nazionale Industria Conciaria (UNIC), národným priemyselným zväzom, členom združenia talianskeho priemyslu zoskupujúceho a zastupujúceho najdôležitejších podnikateľov v odvetví kožiarskeho priemyslu, a Unione Nazionale dei Consumatori di Prodotti in Pelle, Materie Concianti, Accessori e Componenti (Uni.co.pel), neziskovým združením spotrebiteľov sledujúcim cieľ sociálnej solidarity, na jednej strane a FS Retail, Luna Srl a Gatsby Srl, spoločnosťami zriadenými podľa talianskeho práva, na druhej strane vo veci uvádzania obuvi, na ktorej sa na vnútornej podrážke nachádzalo všeobecné označenie v taliančine „pelle“ (koža) alebo „vera pelle“ (pravá koža), na trh v Taliansku, bez uvedenia krajiny pôvodu výrobku.

Právny rámec

Právo Únie

3 Podľa článku 8 smernice Európskeho parlamentu a Rady 98/34/ES z 22. júna 1998, ktorou sa stanovuje postup pri poskytovaní informácií v oblasti technických noriem a predpisov, ako aj pravidiel vzťahujúcich sa na služby informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 204, s. 37; Mim. vyd. 13/020, s. 337), zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 98/48/ES z 20. júla 1998 (Ú. v. ES

L 217, s. 18; Mim. vyd. 13/021, s. 8, ďalej len „smernica 98/34“), musia členské štáty v zásade okamžite oznámiť Európskej komisii všetky návrhy technických predpisov, ktoré chcú prijať. Komisii musia oznámiť aj dôvody, pre ktoré je uzákonenie takéhoto technického predpisu potrebné, keď to nebude zjavné už z návrhu technického predpisu. Komisia následne bezodkladne informuje o návrhu a ďalších dokumentoch, ktoré jej boli odoslané, ostatné členské štáty. Členské štáty bezodkladne oznámia Komisii definitívne znenie technického predpisu.

4 Podľa článku 9 tejto smernice sa musí oddialiť prijatie návrhu technického predpisu oznámeného podľa článku 8 o tri mesiace od dátumu, ako Komisia prijme oznámenie o návrhu technického predpisu. Tento článok stanovuje, že táto lehota sa predĺži na šesť mesiacov, pokiaľ Komisia alebo iný členský štát predloží podrobné stanovisko, z ktorého by vyplývalo, že zamýšľané opatrenie by mohlo vytvoriť prekážky pre voľný pohyb tovaru na vnútornom trhu. Obdobie prerušenia konania sa predĺži na dvanásť mesiacov, pokiaľ Komisia do troch mesiacov od doručenia oznámenia informuje o svojom zámere navrhnúť alebo prijať právny predpis v oblasti, ktorej sa týka návrh technického predpisu.

5 Článok 24 nariadenia Rady (ES) č. 2913/92 z 12. októbra 1992, ktorým sa ustanovuje Colný kódex spoločenstva (Ú. v. ES L 302, s. 1; Mim. vyd. 02/004, s. 307), stanovoval:

„Za krajinu pôvodu tovaru na ktorého výrobe sa podieľali viaceré krajiny sa považuje krajina, v ktorej sa ako v poslednej uskutočnilo jeho podstatné a hospodársky odôvodnené spracovanie, a to v podnikoch na to určených a ktorého výsledkom je nový výrobok, alebo ktoré predstavuje dôležitý stupeň výroby.“

6 Colný kódex Únie, ktorý nadobudol účinnosť 31. októbra 2013, zrušil nariadenie č. 2913/92. Článok 60 tohto kódexu, ktorého obsah je v podstate zhodný s obsahom článku 24 nariadenia č. 2913/92, sa uplatňuje podľa článku 288 ods. 2 uvedeného kódexu až od 1. mája 2016.

7 Prvé až tretie, ako aj piate a siedme odôvodnenie smernice 94/11 stanovujú:

„keďže v niektorých členských štátoch existujú predpisy o označovaní obuvi, ktorých účelom je chrániť a informovať verejnosť, ako aj zabezpečovať oprávnené záujmy;

keďže nejednotnosť takých predpisov vytvára nebezpečenstvo vzniku prekážok obchodu v rámci spoločenstva, a tým narušenie funkcie vnútorného trhu;

keďže jednotlivé prvky spoločného systému označovania obuvi by mali byť presne definované, aby sa zabránilo problémom vyplývajúcim z rozdielnosti systémov;

…

keďže je v záujme spotrebiteľov i obuvníckeho priemyslu, aby bol zavedený systém, ktorý pomocou presných údajov o charaktere materiálov používaných v hlavných častiach obuvi zníži nebezpečenstvo zavádzania;

…

keďže harmonizácia vnútroštátnych právnych predpisov je vhodnou cestou pri odstránení prekážok voľného obchodu; že tento cieľ nemôže byť uspokojivo dosiahnutý na úrovni členských štátov; keďže táto smernica stanovuje iba tie požiadavky, ktoré sú nevyhnutné pre voľný pohyb výrobkov, na ktoré sa vzťahuje,

…“

8 Článok 1 ods. 1 druhý pododsek tejto smernice stanovuje:

„Na účely tejto smernice sa ‚obuvou' rozumejú všetky výrobky s pripevnenými podošvami, ktoré sú určené na ochranu alebo pokrytie nohy, vrátane častí uvedených v prílohe I a dodávaných na trh samostatne."

9 Článok 2 tejto smernice stanovuje:

„1. Členské štáty prijmú všetky nevyhnutné opatrenia na zabezpečenie toho, aby všetka obuv uvedená na trh vyhovovala požiadavkám tejto smernice na označovanie, bez toho, aby boli dotknuté iné príslušné predpisy spoločenstva.

2. Ak sa na trh uvádza obuv, ktorá nie je v súlade s predpismi týkajúcimi sa požiadaviek na označovanie, prijme príslušný členský štát zodpovedajúce opatrenia podľa svojich vnútroštátnych právnych predpisov."

10 Článok 3 uvedenej smernice znie takto:

„Bez toho, aby boli dotknuté iné právne predpisy spoločenstva, nesmú členské štáty zakazovať alebo brániť uvedeniu obuvi, ktorá spĺňa požiadavky tejto smernice na označovanie, na trh uplatňovaním neharmonizovaných vnútroštátnych predpisov upravujúcich označovanie niektorých druhov obuvi alebo obuvi všeobecne."

11 Článok 4 tej istej smernice stanovuje:

„1. Označenie musí poskytovať informácie o materiále, určenom v súlade s prílohou I, ktorý tvorí najmenej 80 % plochy vrchu, podšívky a výstelky obuvi a najmenej 80 % objemu podošvy. Ak žiadny z materiálov nedosahuje najmenej 80 %, mala by byť uvedená informácia o dvoch hlavných materiáloch použitých v zložení obuvi.

2. Informácia musí byť uvedená na obuvi. Výrobca alebo jeho poverený zástupca usadený v spoločenstve môže zvoliť buď piktogramy, alebo písomné údaje aspoň v tom jazyku alebo jazykoch, ktoré môžu byť v súlade so zmluvou stanovené členským štátom, v ktorom dochádza ku spotrebe, ako je uvedené a znázornené v prílohe I. Členské štáty vo svojich vnútroštátnych predpisoch zabezpečia, aby spotrebitelia boli náležite informovaní o význame týchto piktogramov a aby tieto predpisy nevytvárali prekážky obchodu.

3. Na účely tejto smernice sa ‚označením' rozumie pripojenie požadovanej informácie aspoň k jednému kusu obuvi z páru obuvi. Toto označenie môže byť uskutočnené natlačením, nalepením, vyrazením alebo pripevnením štítku.

4. Označenie musí byť viditeľné, dobre pripevnené a prístupné; rozmery piktogramov musia byť dostatočne veľké, aby informácie v nich obsiahnuté boli ľahko zrozumiteľné. Označenie nesmie uvádzať spotrebiteľa do omylu.

5. Výrobca alebo jeho poverený zástupca usadený v spoločenstve zodpovedá za pripojenie označenia a za správnosť v ňom obsiahnutých informácií. Ak výrobca ani jeho poverený zástupca nie je usadený v spoločenstve, prislúcha táto povinnosť osobe, ktorá je zodpovedná za prvé uvedenie obuvi na trh v spoločenstve. Maloobchodník zodpovedá za to, že na obuvi, ktorú predáva, je uvedené vhodné označenie predpísané touto smernicou."

12 Podľa článku 5 smernice 94/11:

„Podľa potreby môžu byť k informáciám požadovaným touto smernicou pripojené dodatočné textové informácie. V súlade s článkom 3 však členské štáty nesmú zakazovať alebo brániť uvádzaniu obuvi, ktorá spĺňa požiadavky tejto smernice, na trh.“

Talianske právo

13 Článok 3 ods. 2 zákona č. 8 zo 14. januára 2013 o nových ustanoveniach týkajúcich sa použitia výrazov v talianskom jazyku „cuoio“, „pelle“ a „pelliccia“ a výrazov od nich odvodených alebo ich synoným (GURI č. 25 z 30. januára 2013, ďalej len „zákon č. 8/2013“) stanovuje najmä, že „je zakázané uvádzať na trh alebo inak uvádzať do obehu výrobky pod názvom ‚cuoio‘ [useň], ‚pelle‘ [koža] a ‚pelliccia‘ [kožušina] alebo názvami od nich odvodenými alebo ich synonymami, prídavnými menami alebo podstatnými menami, a to aj vtedy, ak sú vložené ako predpony a prípony iných slov, ako aj pod všeobecnými názvami ‚pellame‘ [činená koža], ‚pelletteria‘ [kožený tovar] alebo ‚pellicceria‘ [kožušinový tovar], hoci aj preloženými do iného ako talianskeho jazyka, ak tieto výrobky nie sú vyrobené výhradne zo živočíšnych koží, ktoré boli špeciálne spracované na zachovanie si svojich prirodzených vlastností, a výrobky odlišné od tých, ktoré sú uvedené v článku 1“. Výrobky, ktoré boli spracované v zahraničí a sú označované uvedenými talianskymi výrazmi, musia mať povinne označenie krajiny pôvodu.

14 Na základe tejto vnútroštátnej právnej úpravy je nevyvrátiteľnou domnienkou, že uvádzanie na trh, pokiaľ ide o výrobky z kože, ktorá nepochádza z Talianska, s označeniami v taliančine, je zavádzaním spotrebiteľa.

15 Zákon č. 8/2013 nerozlišuje medzi tovarmi vyrobenými v tretích krajinách a tovarmi zákonne vyrobenými alebo uvedenými na trh v členskom štáte Európskej únie inom ako Talianska republika.

16 Podľa článku 4 tohto zákona sa porušenie zákazu uvádzať na trh stanoveného v tejto právnej úprave potrestá správnymi sankciami vo výške 10 000 až 50 000 eur, ako aj administratívnym zabavením dotknutého tovaru.

Skutkové okolnosti vo veci samej a prejudiciálne otázky

17 Návrhom na vydanie predbežného opatrenia podaným 27. septembra 2013 na vnútroštátny súd UNIC a Uni.co.pel požadovali prijatie naliehavých predbežných opatrení proti žalovaným vo veci samej.

18 Žalobkyne vo veci samej vytýkajú žalovaným, že na talianskom území v rozpore so zákonom č. 8/2013 nelegálne uvádzali na trh obuv, kde sa na vnútornej podrážke nachádzalo všeobecné označenie v taliančine „pelle“ (koža) alebo „vera pelle“ (pravá koža), bez uvedenia krajiny pôvodu výrobku. Verejnosť tak bola uvedená do omylu, pokiaľ ide o pôvod kože, keďže jej bol neoprávnene prisúdený taliansky pôvod na základe talianskej značky, ktorá je umiestnená na tovare. Okrem toho označenie „pelle“ alebo „vera pelle“ umiestnené na vnútornej podrážke by sa tiež mohlo mylne chápať tak, že celý výrobok, ako aj jeho kožená časť, sú z Talianska, hoci v skutočnosti to tak nie je.

19 Preto žalobkyne vo veci samej podali na vnútroštátnom súde návrh, aby bol žalovaným vo veci samej uložený zákaz uvádzať do obehu na talianskom trhu takúto obuv, ak nemá označenie uvádzajúce krajinu pôvodu použitej kože. Navrhli takisto, aby bol tento zákaz spojený s penále.

20 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že niektoré z obuví, ktoré sú predmetom sporu na vnútroštátnom súde, sú vyrobené v tretej krajine, ako je Čína, ako to vyplýva z plastového označenia umiestneného na vonkajšej podrážke. Podľa žalobkýň vo veci samej toto označenie nie je v súlade s požiadavkami zákona č. 8/2013, pretože sa netýka špecificky pôvodu kože ako prvku obuvi, ale týka

sa pôvodu obuvi ako celku. Za takýchto okolností pripojenie označenia „vera pelle“ na vnútornú podrážku by mohlo viesť spotrebiteľa k domnienke, že táto obuv, hoci bola vyrobená v cudzine, bola vyhotovená z kože s talianskym pôvodom. Pokiaľ ide na druhej strane o ostatnú obuv, európsky alebo mimoeurópsky pôvod použitej kože je sporný.

21 Vnútroštátny súd najprv uvádza, že podľa rozsudku Eggers (13/78, EU:C:1978:182, bod 25) by predmetné ustanovenia zákona č. 8/2013 mohli predstavovať opatrenia s rovnakým účinkom ako množstevné obmedzenia, ktoré sú v rozpore s právom Únie, pretože predpoklad vlastnosti súvisiacej s umiestnením celého výrobného procesu alebo jeho časti na vnútroštátnom území, keďže obmedzuje alebo znevýhodňuje výrobný proces, ktorého fázy sa vykonávajú celkom alebo sčasti v iných členských štátoch, je nezlučiteľný s jednotným trhom.

22 Takisto sa pýta, či právo Únie bráni tejto vnútroštátnej právnej úprave výlučne vtedy, keď sa týka výrobkov z kože získaných spracovaním a legálne uvádzaných na trh v členských štátoch, alebo či sa týka takisto výrobkov z kože získaných spracovaním v tretích krajinách, ktoré ešte neboli legálne uvedené na trh v Únii.

23 Ďalej sa tento súd pýta na to, či sa článok 3 zákona č. 8/2013, ktorý zakazuje voľný pohyb obuvi, ktorej označenie je pritom v súlade s požiadavkami smernice 94/11, má považovať za predpis ukladajúci povinnosť označenia pôvodu, ktoré je nezlučiteľné s článkom 5 uvedenej smernice.

24 Nakoniec chce vedieť, či v rozpore s colným kódexom Únie a pravidlom, podľa ktorého tovar, ktorého výrobný postup sa odohráva v dvoch alebo viacerých krajinách, pochádza z krajiny, kde došlo k poslednému podstatnému spracovaniu, nie je takisto vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veci samej.

25 Za týchto podmienok Tribunale di Milano rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

„1. Bránia pri správnom výklade články [34 ZFEÚ až 36 ZFEÚ] uplatneniu článku 3 ods. 2 zákona č. 8/2013, ktorý stanovuje povinnosť uvádzať krajinu pôvodu výrobkov, ktoré boli spracované v zahraničí a ktoré sú označované talianskym výrazom ‚pelle‘, na výrobky z kože, ktorá bola legálne spracovaná alebo uvedená na trh v iných členských štátoch Európskej únie, keďže takýto zákon je opatrením s rovnakým účinkom ako množstevné obmedzenie, ktoré je zakázané článkom 34 ZFEÚ a nie je odôvodnené článkom 36 ZFEÚ?

2. Bránia pri správnom výklade články [34 ZFEÚ až 36 ZFEÚ] uplatneniu článku 3 ods. 2 zákona č. 8/2013, ktorý stanovuje povinnosť uvádzať krajinu pôvodu výrobkov, ktoré boli spracované v zahraničí a ktoré sú označované talianskym výrazom ‚pelle‘, na výrobky z kože spracovanej v krajinách mimo Európskej únie, ktoré ešte neboli legálne uvedené na trh v Únii, keďže takýto zákon je opatrením s rovnakým účinkom ako množstevné obmedzenie, ktoré je zakázané článkom 34 ZFEÚ a nie je odôvodnené článkom 36 ZFEÚ?

3. Bránia pri správnom výklade články 3 a 5 smernice 94/11 uplatneniu článku 3 ods. 2 zákona č. 8/2013, ktorý stanovuje povinnosť uvádzať krajinu pôvodu výrobkov, ktoré boli spracované v zahraničí a ktoré sú označované talianskym výrazom ‚pelle‘ na výrobky z kože, ktorá bola legálne spracovaná alebo uvedená na trh v iných členských štátoch Európskej únie?

4. Bránia pri správnom výklade články 3 a 5 smernice 94/11 uplatneniu článku 3 ods. 2 zákona č. 8/2013, ktorý stanovuje povinnosť uvádzať krajinu pôvodu výrobkov z kože spracovanej v krajinách mimo Európskej únie, ktoré ešte neboli legálne uvedené na trh v Únii?

5. Bráni pri správnom výklade článok 60 nariadenia č. 952/2013 uplatneniu článku 3 ods. 2 zákona č. 8/2013, ktorý stanovuje povinnosť uvádzať krajinu pôvodu výrobkov, ktoré boli spracované v zahraničí a ktoré sú označované talianskym výrazom ‚pelle', na výrobky z kože, ktorá bola spracovaná v členských štátoch Európskej únie, a ktoré ešte neboli legálne uvedené na trh v Únii?

6. Bráni pri správnom výklade článok 60 nariadenia č. 952/2013 uplatneniu článku 3 ods. 2 vnútroštátneho zákona č. 8/2013, ktorý stanovuje povinnosť uvádzať krajinu pôvodu výrobkov, ktoré boli spracované v zahraničí a ktoré sú označované talianskym výrazom ‚pelle', na výrobky z kože spracovanej v krajinách mimo Európskej únie, ktoré ešte neboli legálne uvedené na trh v Únii?"

O prejudiciálnych otázkach

O smernici 98/34

26 Na úvod treba poznamenať, že Komisia sa odvoláva na neuplatniteľnosť ustanovení zákona č. 8/2013 v rozsahu, v akom boli prijaté v rozpore s trojmesačnou odkladnou lehotou stanovenou v článku 9 smernice 98/34.

27 Komisia tvrdí, že oznámenie o zákone č. 8/2013 dostala 29. novembra 2012 a v súlade s článkom 9 ods. 1 smernice 98/34 uviedla, že lehota na prijatie tohto zákona by sa mala posunúť na 1. marca 2013. V zjavnom rozpore s týmto ustanovením bol zákon č. 8/2013 prijatý 14. januára 2013 a nadobudol účinnosť 14. februára 2013.

28 Na pojednávaní UNIC a Uni.co.pel potvrdili informácie poskytnuté Komisiou a dodali, že talianske orgány prijali opatrenia na nápravu tohto porušenia záväzných ustanovení smernice 98/34 tak, že zrušili zákon č. 8/2013, a to článkom 26 zákona č. 161 z 30. októbra 2014. Podľa tohto zrušujúceho zákona sa musí nová právna úprava v danej oblasti prijať do dvanástich mesiacov, pričom sa musí dodržať oznamovacia povinnosť o technických pravidlách, tak ako stanovuje smernica 98/34.

29 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že technické pravidlo nemožno uplatniť, ak nebolo oznámené v súlade s článkom 8 ods. 1 smernice 98/34 alebo keď, hoci bolo oznámené, bolo schválené a vykonané pred uplynutím trojmesačnej odkladnej lehoty stanovenej v článku 9 ods. 1 uvedenej smernice (pozri rozsudky CIA Security International, C-194/94, EU:C:1996:172, body 41, 44 a 54, ako aj Unilever, C-443/98, EU:C:2000:496, bod 49).

30 V dôsledku toho vo veci samej prináleží vnútroštátnemu súdu, aby overil, či zákon č. 8/2013 nadobudol platnosť napriek odkladnej lehote stanovenej v článku 9 smernice 98/34. Ak to tak je, porušenie tejto lehoty predstavuje podstatnú procesnú vadu, ktorá môže spôsobiť neuplatniteľnosť predmetného technického pravidla. Ako uviedla aj generálna advokátka v bodoch 44 až 47 svojich návrhov, článok 3 ods. 2 zákona č. 8/2013 nemožno uplatňovať v takomto prípade voči jednotlivcom.

31 Keďže však pri otázkach týkajúcich sa výkladu práva Únie položených vnútroštátnym súdom v rámci právnej úpravy a skutkových okolností, ktoré tento súd vymedzí na vlastnú zodpovednosť a ktorých presnosť Súdnemu dvoru neprináleží preverovať, platí prezumpcia relevantnosti (rozsudok Melki a Abdeli, C-188/10 a C-189/10, EU:C:2010:363, bod 27, ako aj citovaná judikatúra), treba odpovedať na otázky položené vnútroštátnym súdom.

O prvej a tretej otázke

32 Vnútroštátny súd sa svojou prvou a treťou otázkou, ktoré treba skúmať spoločne, v podstate pýta, či sa články 34 ZFEÚ až 36 ZFEÚ, ako aj články 3 a 5 smernice 94/11 majú vykladať v tom zmysle, že je v rozpore s nimi právna úprava členského štátu, o akú ide vo veci samej, zakazujúca okrem iného uvádzanie koženej obuvi na trh, pochádzajúcej z iných členských štátov alebo tretích krajín a ktorá v poslednom uvedenom prípade už bola uvedená na trh v inom členskom štáte alebo v dotknutom členskom štáte, keď tieto výrobky nemajú označenie týkajúce sa ich krajiny pôvodu.

33 Keďže tieto dve otázky sa týkajú tak výkladu primárneho práva, ako aj smernice 94/11, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry sa akékoľvek vnútroštátne opatrenie v oblasti, ktorá bola predmetom úplnej harmonizácie na úrovni Únie, musí posudzovať vzhľadom na ustanovenia takéhoto harmonizačného opatrenia, a nie na ustanovenia primárneho práva (rozsudky Gysbrechts a Santurel Inter, C-205/07, EU:C:2008:730, bod 33, ako aj Komisia/Belgicko, C-421/12, EU:C:2014:2064, bod 63).

34 Treba v prvom rade zistiť, či harmonizácia vykonaná touto smernicou, najmä v jej článkoch 3 a 5, má úplnú povahu.

35 Na tento účel prináleží Súdnemu dvoru vykladať tieto ustanovenia tak, že sa zohľadní nielen ich znenie, ale takisto ich kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej sú súčasťou (pozri rozsudok Sneller, C-442/12, EU:C:2013:717, bod 21 a citovanú judikatúru).

36 Z odôvodnení 1 až 3 a 7 smernice 94/11 vyplýva, že cieľom tejto smernice je presne definovať jednotlivé prvky spoločného systému označovania obuvi, aby sa zabránilo problémom vyplývajúcim z rozdielnosti vnútroštátnych právnych úprav v tejto oblasti, na základe ktorých by mohli vzniknúť prekážky pre voľný obchod v rámci Únie. Harmonizácia týchto právnych úprav sa považuje za vhodný prostriedok na zrušenie týchto prekážok voľného obchodu, pričom tento cieľ nemožno uspokojivo dosiahnuť samostatne členskými štátmi.

37 Ako uvádza generálna advokátka v bodoch 58 a 59 svojich návrhov, zo znenia článku 1 v spojení s článkom 4, ako aj prílohy I smernice 94/11 vyplýva, že táto smernica nestanovuje minimálne požiadavky, pokiaľ ide o označovanie materiálov používaných na hlavných prvkoch obuvi, ale stanovuje úplné pravidlá. Členské štáty preto nie sú oprávnené stanoviť prísnejšie požiadavky.

38 Hoci je pravda, že podľa článku 5 uvedenej smernice členské štáty môžu umožniť, aby boli „dodatočné textové informácie“ pripojené „podľa potreby [k označeniu]“ „popri informáciách požadovaných touto smernicou“, nič to nemení na tom, že v súlade s tým istým článkom 5 členské štáty nesmú „súlade s článkom 3… zakazovať alebo brániť uvádzaniu obuvi, ktorá spĺňa požiadavky tejto smernice, na trh“.

39 Z doslovného výkladu uvedených článkov 3 a 5 v spojení s cieľmi smernice 94/11 tak vyplýva, že táto smernica vykonala úplnú harmonizáciu, pokiaľ ide o obsah iba povinnosti označovania materiálov použitých v hlavných prvkoch obuvi, ktorá, keď je raz splnená, znamená zákaz, aby členské štáty bránili uvádzaniu týchto výrobkov na trh.

40 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy sa právna úprava dotknutá vo veci samej v rozsahu, v akom sa týka označovania kožených prvkov obuvi pochádzajúcej z iných členských štátov alebo už prepustenej do voľného obehu na území Únie, musí posudzovať výlučne vzhľadom na ustanovenia smernice 94/11, a nie na ustanovenia primárneho práva.

41 Pokiaľ ide v druhom rade o posudzovanie vzhľadom na smernicu 94/11, treba pripomenúť, že opatrenia stanovené na uvoľnenie obchodu medzi členskými štátmi, ako sú smernica 94/11, sa uplatňujú rovnako tak na výrobky pochádzajúce z členských štátov, ako aj na výrobky pochádzajúce z tretích krajín, ktoré boli prepustené do voľného obehu v Únii. V tejto súvislosti Súdny dvor spresnil, že pokiaľ ide o voľný

pohyb tovaru v rámci Únie, výrobky prepustené do voľného obehu sa s konečnou platnosťou a úplne považujú za výrobky pochádzajúce z členských štátov (pozri v tomto zmysle rozsudok Tezi Textiel/Komisia, 59/84, EU:C:1986:102, bod 26).

42 Podľa článku 3 tejto smernice „nesmú členské štáty zakazovať alebo brániť uvedeniu obuvi, ktorá spĺňa požiadavky tejto smernice na označovanie, na trh uplatňovaním neharmonizovaných vnútroštátnych predpisov upravujúcich označovanie niektorých druhov obuvi alebo obuvi všeobecne“.

43 V súlade s článkom 4 smernice 94/11 a prílohou I tejto smernice musí označenie tohto typu výrobkov uvádzať informácie týkajúce sa materiálu použitého na ich výrobu (useň, povrstvená useň, textil alebo iné materiály). Povinnosť uviesť krajinu pôvodu kože, akou je tá, ktorú ukladá právna úprava dotknutá vo veci samej, nie je teda stanovená touto smernicou.

44 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Súdny dvor už rozhodol, že pokiaľ ide o výklad článku 34 ZFEÚ, označenia alebo uvedenie pôvodu, o aké ide vo veci samej, majú za cieľ umožniť spotrebiteľom rozlišovať medzi národnými výrobkami a dovezenými výrobkami a poskytnúť im tak možnosť uplatniť svoje prípadné predsudky proti výrobkom z cudziny. V rámci jednotného vnútorného trhu požiadavka označenia pôvodu spôsobuje v určitom členskom štáte nielen horší odbyt výrobkov z iných členských štátov v dotknutých odvetviach, ale jej účinkom je aj zabrzdenie vzájomnému hospodárskemu prenikaniu v rámci Únie, znevýhodňujúc predaj tovaru vyrobeného vďaka deľbe práce medzi členské štáty (pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/Spojené kráľovstvo, 207/83, EU:C:1985:161, bod 17).

45 Okrem toho z judikatúry týkajúcej sa toho istého ustanovenia vyplýva, že lingvistické požiadavky, akými sú tie, ktoré sú stanovené právnou úpravou členského štátu, dotknutou vo veci samej, predstavujú prekážku obchodu v Únii, keďže výrobky pochádzajúce z iných členských štátov musia mať rôzne označenia, čo si vyžaduje ďalšie náklady na balenie (rozsudok Colim, C-33/97, EU:C:1999:274, bod 36).

46 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba odpovedať na prvú a tretiu otázku tak, že články 3 a 5 smernice 94/11 sa majú vykladať v tom zmysle, že v rozpore s nimi je vnútroštátna právna úprava členského štátu, o akú ide vo veci samej, ktorá zakazuje okrem iného uvádzanie koženej obuvi pochádzajúcej z iných členských štátov alebo tretích krajín na trh a ktorá v poslednom uvedenom prípade už bola uvedená na trh v inom členskom štáte alebo v dotknutom členskom štáte, keď tieto výrobky nemajú označenie týkajúce sa ich krajiny pôvodu.

O druhej a štvrtej otázke

47 Vnútroštátny súd sa svojou druhou a štvrtou otázkou, ktoré treba skúmať spoločne, v podstate pýta, či sa články 34 ZFEÚ až 36 ZFEÚ a články 3 a 5 smernice 94/11 majú vykladať v tom zmysle, že je v rozpore s nimi vnútroštátna právna úprava, o akú ide vo veci samej, zakazujúca okrem iného uvádzanie koženej obuvi pochádzajúcej z tretej krajiny na trh, ktorá zatiaľ nebola legálne uvedená na trh na území Únie, keď tieto výrobky neobsahujú označenie týkajúce sa krajiny pôvodu.

48 Podľa samotného textu poskytnutého vnútroštátnym súdom sa tieto otázky týkajú koženej obuvi pochádzajúcej z tretej krajiny, ktorá ešte nebola prepustená do voľného obehu na území Únie, teda vrátane talianskeho územia.

49 V tejto súvislosti treba v prvom rade pripomenúť, že v súlade s článkom 28 ZFEÚ je zakázané ukladať clá na dovoz a vývoz tovaru medzi členskými štátmi, ako aj všetky poplatky, ktoré majú rovnaký účinok ako clá, pričom tento zákaz sa vzťahuje tak na „výrobky s pôvodom v členských štátoch“, ako aj na „výrobky pochádzajúce z tretích krajín, ktoré sú v členských štátoch vo voľnom obehu“.

50 Podľa článku 29 ZFEÚ sa za výrobky vo voľnom obehu v členskom štáte považujú tie výrobky s pôvodom v tretích krajinách, pri ktorých boli splnené dovozné formálne náležitosti a zaplatené clá a poplatky s rovnakým účinkom ako iné splatné a vyrubené clá v tomto členskom štáte, ak sa na tieto výrobky nevzťahuje nárok na plné alebo čiastočné vrátenie týchto ciel a poplatkov.

51 Zo znenia rozhodnutia vnútroštátneho súdu, ako aj zo spisu poskytnutého vnútroštátnym súdom sa však zdá, že predmetné výrobky boli uvedené na trh v Taliansku, a preto už boli prepustené do voľného obehu na území Únie v zmysle článku 29 ZFEÚ.

52 Treba však jednak zdôrazniť, že pre takéto výrobky platí odpoveď poskytnutá Súdnym dvorom v bodoch 32 až 46 tohto rozsudku na prvú a tretiu otázku.

53 Na druhej strane, keďže druhá a štvrtá otázka sa týkajú výslovne výrobkov, ktoré ešte neboli prepustené do voľného obehu na území Únie, vyplýva z toho, že tieto otázky majú hypotetickú povahu.

54 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Súdny dvor môže odmietnuť odpovedať na prejudiciálnu otázku vnútroštátneho súdu, ak je zjavné, že požadovaný výklad práva Únie nemá nijakú súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, ak ide o hypotetický problém alebo ak Súdny dvor nemá k dispozícii skutkové a právne podklady potrebné na užitočné zodpovedanie otázok, ktoré mu boli položené (rozsudok Stark, C-293/10, EU:C:2011:355, bod 25 a citovaná judikatúra).

55 Preto treba konštatovať, že druhá a štvrtá otázka sú neprípustné.

O piatej a šiestej otázke

56 Svojou piatou a šiestou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 60 colného kódexu Únie vykladať v tom zmysle, že v rozpore s ním je taká vnútroštátna právna úprava, o akú ide vo veci samej.

57 Najprv treba poznamenať, že hoci vnútroštátny súd žiada o výklad článku 60 colného kódexu Únie, tento článok nadobudne účinnosť až 1. mája 2016. Preto sa treba vyjadriť k výkladu článku 24 nariadenia č. 2913/92, ktoré bolo účinné v čase skutkových okolností vo veci samej, pričom tento článok má v podstate rovnaký obsah ako uvedený článok 60.

58 Podľa článku 24 nariadenia č. 2913/92 na účely stanovenia dovozného alebo vývozného cla „za krajinu pôvodu tovaru na ktorého výrobe sa podieľali viaceré krajiny sa považuje krajina, v ktorej sa ako v poslednej uskutočnilo jeho podstatné a hospodársky odôvodnené spracovanie“.

59 Toto ustanovenie predstavuje spoločnú definíciu pojmu pôvodu tovaru, čo predstavuje nevyhnutný prostriedok na zabezpečenie jednotného uplatňovania spoločnej colnej sadzby, ako aj akýchkoľvek iných prijatých opatrení na dovoz alebo vývoz tovaru Úniou alebo členskými štátmi (pozri v tomto zmysle rozsudok Gesellschaft für Überseehandel, 49/76, EU:C:1977:9, bod 5).

60 Z toho vyplýva jednak to, že toto ustanovenie sa netýka obsahu informácie určenej spotrebiteľom prostredníctvom označenia obuvi.

61 Jednak, ako tvrdí Komisia, keďže článok 3 ods. 2 zákona č. 8/2013 nestanovuje žiadne kritérium umožňujúce definovať pôvod výrobku v závislosti od miesta posledného „podstatné[ho] a hospodársky odôvodnené[ho] spracovani[a]“ v zmysle článku 24 nariadenia č. 2913/92, treba konštatovať, že rozhodnutie vnútroštátneho súdu neumožňuje identifikovať spojitosť medzi výkladom tohto článku 24 a riešením, ku ktorému sa má dôjsť v spore vo veci samej.

62 Keďže odpoveď Súdneho dvora na piatu a šiestu otázku nie je relevantná na riešenie sporu vo veci samej, treba konštatovať, že vzhľadom na judikatúru citovanú v bode 54 tohto rozsudku sú tieto otázky neprípustné.

O trovách

63 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

Články 3 a 5 smernice Európskeho parlamentu a Rady 94/11/ES z 23. marca 1994 o aproximácii zákonov, iných predpisov a správnych opatrení členských štátov o označovaní materiálov používaných v hlavných zložkách obuvi určenej na predaj spotrebiteľom sa majú vykladať v tom zmysle, že v rozpore s nimi je vnútroštátna právna úprava členského štátu, o akú ide vo veci samej, ktorá zakazuje okrem iného uvádzanie koženej obuvi pochádzajúcej z iných členských štátov alebo tretích krajín na trh a ktorá v poslednom uvedenom prípade už bola uvedená na trh v inom členskom štáte alebo v dotknutom členskom štáte, keď tieto výrobky nemajú označenie týkajúce sa ich krajiny pôvodu.

Podpisy